

azonban fogy a kukorica s egyre mélyebben kell minden szem után kutatni a savószínű lucsookban, nem tehet mást, kényszeredetten ő is megigazitja derekán a spárgát, lehuzza sapkáját és szerényen lapulva elköszönnek. Elmaradhatatlan hálájukat is csak a rosszul záródó külső ajtónál nyilvánítják, melyet gyengéd aggályoskodással minél jobban be szeretnének zárni maguk után.

A kert végén gyorsan átlépik a rozzant sövényt s egymás nyomában lépésről-lépésre felszabadultabban loholnak az irtás felé. Akár bekötött szemmel is futhatnának, olyan ismerős számukra a környéken minden, a nyítt szegesdrótkerítés, az alacsony kőkénybokrok, távol a szürkéslila falu, sőt most már a fák között gyerekesen kergetőző szél is.

VIGYÁZZ, ANYÁM...

Irta: BERKÓ SANDOR

*Vigyázz anyám, ha jó a lompos este
s aludni tér, fáradtan, gyöngye tested,
fordítsd meg kétszer a kulcsot a zárban
és nyomd le többször is a rézkilincset,*

*típegj körül a fehér butorok közt:
az ágy alatt s a kajlalábú szekrény
mögött imbolygó rémek leskelődnek;
s a kép a falon mért lóg olyan ferdén?*

*Jaj, jól vigyázz, az ivólampák nem égnek,
a szűk uccákon gyilkosok lapulnak,
megtépázzák bokádig érő inged,
büszös testtel párnáid közé bujnak,*

*papucsodban kísértetek csoszognak
s egy öregasszonyt ki védene itt meg,
mikor az égen gépmadarak usznak
s a tág mezőkön halottak feküsznek?*

*Ki gondol rád, anyám, a furcsa éjben?
Talán csak én, szép szőke lányaiddal,
a toronyór pupját vakarva szundít
s a hegyeken túl messze még a hajnal.*

*Préseld puhán ősz fejedet a párnák
ráncaiba, im, éjjél közeleg már, —
ha föléd hajlik a kos-szarvu sátán,
ne mozdulj, tégy úgy, minthogyha aludnál.*